

Prawo beneficjenta do odwołania

Możliwość złożenia pisemnego protestu oraz wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (zgodnie z ustawą o zasadach prowadzenia polityki rozwoju), mają wnioskodawcy starający się o dotacje unijne z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności. **Pierwszym etapem w procedurze odwoławczej jest protest, który składa się w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisemnej informacji odmawiającej przyznania dotacji.** Pisemny protest wraz z uzasadnieniem należy, złożyć do instytucji, która wcześniej dokonała oceny wniosku (co dotyczy programów krajowych, takich jak Innowacyjna Gospodarka, Infrastruktura i Środowisko czy też Kapitał Ludzki) lub do właściwego urzędu wojewódzkiego (w przypadku programów regionalnych). Jeśli rozpatrzenie protestu nie uwzględni racji wnioskodawcy - może on skierować wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który w większości przypadków będzie rozpatrywany przez ministra ds. rozwoju regionalnego. Instytucje odpowiedzialne za rozpatrzenie protestu czy też wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy powinny w terminie jednego miesiąca poinformować wnioskodawcę o swojej decyzji. Jeśli będzie ona dla beneficjenta pomyślna, projekt zostanie ponownie oceniony i być może, tym razem, zarekomendowany do otrzymania dotacji. Warto przy tym pamiętać, że ustawa, w zakresie postępowania ubiegania się o środki unijne, wyłącza możliwość stosowania przepisów dotyczących postępowania sądowo-administracyjnego, co w praktyce oznacza, że w razie negatywnego rozstrzygnięcia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy - procedura wyboru projektu zostaje zakończona, a beneficjentowi nie przysługuje prawo złożenia skargi do sądu administracyjnego.

Wyjątkiem jest Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, który finansuje działania wpisane do Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, co ma szczególne znaczenie dla przedsiębiorców-przetwórców. **Gdy przedsiębiorca zostanie poinformowany o odmowie przyznania pomocy, może wnieść skargę do sądu administracyjnego.**

W porównaniu z poprzednią perspektywą finansową - gdzie kwestie odwołań kształtowała nie zawsze spójna, dokonywana często ad hoc praktyka - to duży krok

naprzód. Beneficjenci mają jasno wskazaną drogę dochodzenia swoich praw, która wynika wprost z ustawy, nie zaś z wytycznych, których charakter prawny budził wątpliwości.

Wg „Gazety Prawnej”

Jak sprawdzić kontrahenta ?

Informacje o drugim przedsiębiorcy można uzyskać bezpośrednio od niego, z rejestru dłużników niewypłacalnych, który prowadzony jest w ramach Krajowego Rejestru Sądowego, oraz za pośrednictwem wywiadowni gospodarczych. Informacje uzyskane bezpośrednio od kontrahenta należy weryfikować. Zwłaszcza wówczas gdy przedsiębiorca zawiera umowę o dużej wartości albo podpisuje ją z partnerem strategicznym, powinien zweryfikować wszystkie informacje, które uzyskał od kontrahenta. Na przykład na okazanych dokumentach mogą być podane różne adresy siedziby firmy. Należy wówczas wyjaśnić, który z nich jest rzeczywistym adresem oraz przyczynę tych rozbieżności. W takim przypadku może okazać się, że firma niedawno zmieniła siedzibę, a sąd nowej jeszcze nie wpisał w rejestrze, albo że już nie działa, ale ze względu na brak środków nie została jeszcze formalnie zlikwidowana.

Informacje od kontrahenta

Jeszcze przed sporządzeniem umowy najwięcej informacji przedsiębiorca powinien zebrać o kontrahencie, z którym po raz pierwszy zawiera transakcję. Ma prawo domagać się od niego wyciągów z rejestrów sądowych (jeżeli wpisany jest do Krajowego Rejestru Sądowego) lub z ewidencji działalności gospodarczej, odpisu decyzji o nadaniu mu numeru REGON oraz numeru NIP oraz zaświadczenia z urzędu skarbowego i z ZUS o tym, że nie zalega z podatkami i ze składkami na ubezpieczenia społeczne. Dokumenty te warto zatrzymać albo sporządzić z nich kserokopie. Informacje w nich zawarte mogą się przydać wówczas, gdy kontrahent nie zapłaci i przedsiębiorca wystąpi przeciwko niemu z roszczeniem do sądu. Trzeba też sprawdzić, czy podane numery REGON i NIP są takie same jak te, które przedsiębiorca wykazuje na dokumentach. Na żądanie przedsiębiorcy kontrahent

powinien też udzielić informacji o tym, kto w imieniu jego firmy ma prawo podpisywać umowy i faktury.

Informacje zewnętrzne

Warto też uzyskać informacje na temat wielkości firmy, jej majątku, kontaktów handlowych oraz osób, które nią zarządzają, szczególnie wówczas gdy dopiero nawiązywana jest współpraca między dwoma przedsiębiorcami. Przedsiębiorca może te informacje uzyskać sam albo zebranie ich powierzyć wywiadowni gospodarczej.

Najwięcej informacji o kontrahencie można uzyskać w Krajowym Rejestrze Sądowym, pod warunkiem że firma jest do niego wpisana. Przedsiębiorca może sam uzyskać pełny odpis z KRS o kontrahencie. Gdyby taki pełny odpis okazał kontrahent, to wówczas warto ustalić, kiedy został wystawiony i czy jest aktualny. Dokument ten dokładnie określa firmę i jej działalność (z wyszczególnieniem rodzaju i długości okresu istnienia firmy), wielkość kapitału, wskazuje adres siedziby przedsiębiorcy, osobę właściciela oraz organy firmy i sposób ich reprezentacji. Pełny odpis z KRS zawiera też informacje o postępowaniach układowych i likwidacyjnych toczących się w związku z firmą, a także o wielkości wpisanych do rejestru, nieuiszczonych należności publicznoprawnych i prywatnoprawnych.

Przedsiębiorca powinien zapoznać się również z aktami rejestrowymi kontrahenta, które znajdują się w Krajowym Rejestrze Sądowym. Może z nich uzyskać informacje o sytuacji finansowej kontrahenta, ponieważ akta niektórych firm zawierają sprawozdania finansowe z okresów rozliczeniowych. W aktach znajdują się też informacje o podjętych uchwałach przez organy firmy.

Informacje o majątku kontrahenta przedsiębiorca uzyska również z ksiąg wieczystych. Księgi prowadzone są dla nieruchomości i wpisane są w nich obciążenia ciążące na nich, np. hipoteka, która zabezpiecza ciążącą na nieruchomości pożyczkę.

Informacje o kondycji firmy kontrahenta można uzyskać również z Monitora Sądowego i Gospodarczego. Publikowane są tam komunikaty o postępowaniach

naprawczych i likwidacyjnych prowadzonych w stosunku do firm zagrożonych niewypłacalnością. Ważnym źródłem informacji o kontrahencie są także biura informacji gospodarczej.

Wywiadownia gospodarcza

W celu sprawdzenia kontrahenta przedsiębiorca może wynająć wywiadownię gospodarczą, która przygotowuje raport o sytuacji finansowej, majątku, zadłużeniach i możliwościach płatniczych kontrahenta.

Najczęściej wywiadownia uzyskuje informacje z tych samych źródeł, z których może je zdobyć sam przedsiębiorca. Wywiadownie dysponują również własnymi bazami danych. Niektóre firmy wolą wynająć wywiadownię, ponieważ samodzielne zdobywanie informacji wydaje się im czasochłonne. Ważny jest też wybór wywiadowni, aby była rzetelna i godna zaufania. Informacji warto zasięgnąć od innych przedsiębiorców, którzy kiedyś korzystali z usług wywiadowni. Przede wszystkim należy ustalić, jak szybko przygotowuje ona raport, czy jest on wiarygodny i dostatecznie szczegółowy.

Wg „Gazety Prawnej” i INFOR

Procedura konkursowa oceny projektów

Przedsiębiorców planujących m.in. nowe inwestycje, które mogłyby otrzymać dofinansowanie w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka (PO IG), obowiązywać będzie najczęściej procedura konkursowa. **Przewiduje się dwa typy konkursów:** zamknięte (nabór w określonych datach, np. Działanie 4.4. PO IG)) oraz otwarte (nabór prowadzony w sposób ciągły, do wyczerpania środków lub daty ustalonej przez instytucję ogłaszającą konkurs np. Działanie 4.5. PO IG). W trybie konkursowym ubiegający się o wsparcie wnioski zostaną poddane ocenie formalnej oraz merytorycznej. Ważnym aspektem procedury konkursowej, wprowadzonym przepisami wspólnotowymi, jest etap, na którym dokonuje się wstępnej oceny kwalifikowalności zarówno podmiotu, jak też planowanego przedsięwzięcia do wybranego działania. Na tym etapie potwierdzone zostanie czy pomoc UE stanowiła będzie zachętę do podejmowania inwestycji, które w przeciwnym razie nie zostałyby zrealizowane na danym obszarze.

Pomoc może zatem zostać udzielona wyłącznie wtedy, gdy przedsiębiorca przed rozpoczęciem projektu złożył wniosek o jej przyznanie, a instytucja wdrażająca potwierdziła na piśmie, że projekt, z zastrzeżeniem szczegółowej weryfikacji wniosku, zasadniczo kwalifikuje się do pomocy. W przypadku pomocy podlegającej obowiązkowi indywidualnego zgłoszenia i zatwierdzenia przez Komisję, potwierdzenie faktu kwalifikowania się do pomocy musi zostać uzależnione od decyzji Komisji zatwierdzającej pomoc.

Ocena spełnienia efektu zachęty będzie najprawdopodobniej elementem oceny formalnej. **Szczegółowe zasady trybu konkursowego dla poszczególnych instrumentów wsparcia są aktualnie opracowywane, jednakże wiadomo, że etap ten będzie obowiązywał przede wszystkim w odniesieniu do pomocy na nowe inwestycje.** W innych przypadkach będzie dla przedsiębiorców opcjonalny.

Warto dodać, że do decyzji instytucji organizującej konkurs pozostawiono umożliwienie przedsiębiorcom uzupełniania wniosków na etapie oceny formalnej i merytorycznej. Wnioskodawca będzie miał także prawo odwołania się od decyzji odmownej w sprawie przyznania wsparcia. O takiej ścieżce przedsiębiorca powinien zostać poinformowany. Od decyzji instytucji organizującej konkurs można się odwołać dodatkowo do ministra rozwoju regionalnego.

Wg „Gazety Prawnej”

Kredyt technologiczny

Od dnia 2 lipca 2007 r. Bank Gospodarstwa Krajowego wznowił nabór wniosków o kredyt technologiczny. Mogą się o niego ubiegać przedsiębiorstwa realizujące inwestycje technologiczne.

Kredyt Technologiczny jest jednym z instrumentów wspierania innowacyjnych inwestycji. Jest on udzielany przedsiębiorcom z utworzonego ze środków budżetowych Funduszu Kredytu Technologicznego. O pomocowym charakterze kredytu technologicznego decyduje fakt, że **po ukończeniu inwestycji, w momencie komercjalizacji produktu, inwestor uzyskuje ratalne umorzenie zaciągniętego kredytu w wysokości do 50 proc. wypłaconych środków kredytowych i maksymalnie do 1 miliona euro.**

Kredyt technologiczny można przeznaczyć na finansowanie inwestycji o charakterze innowacyjnym. **Kluczowym warunkiem uzyskania kredytu jest wdrożenie nowej technologii, a nie zakup nowych maszyn i urządzeń**, choćby były bardzo nowoczesne. Jak wskazuje doświadczenie, przedstawiane projekty powinny znajdować się na zaawansowanym etapie przygotowań do realizacji inwestycji.

Wartość kredytu technologicznego nie może przekroczyć 2 mln euro. Kredytobiorca musi wnieść udział własny w wysokości co najmniej 25 proc. wartości netto inwestycji. Źródłem wkładu własnego mogą być inne kredyty komercyjne, lecz nie może być pomoc publiczna. Okres kredytowania nie może być dłuższy niż 72 miesiące, a możliwa karencja w spłacie kapitału to maksymalnie 12 miesięcy. Podstawą oprocentowania jest stopa WIBOR powiększona o marżę banku. Prowizja za udzielenie kredytu wynosi 1 proc. jego kwoty.

Wnioski o kredyt przyjmują Oddziały BGK na terenie całego kraju w terminach 2-31 lipca oraz 1-31 października 2007 roku. Do wniosku o kredyt należy załączyć opinię o innowacyjności inwestycji w rozumieniu ustawy z 29 lipca 2005 r., która będzie potwierdzać, że technologia stanowiąca bazę do realizacji inwestycji jest nową technologią - stosowaną na świecie nie dłużej niż pięć lat. Opinię o innowacyjności inwestycji może wydać jednostka naukowa, centrum badawczo- -rozwojowe lub stowarzyszenia naukowo-techniczne o zasięgu ogólnopolskim. Ponadto do wniosku należy dołączyć dokument określający status wystawcy opinii oraz dokumenty finansowe wymagane w procedurze kredytowej (biznesplan, zaświadczenia z US, ZUS, KRS, NIP, REGON, itp.).

Umorzenie kredytu technologicznego stanowi pomoc publiczną uzyskaną przez przedsiębiorcę. Umorzenie części kredytu technologicznego dokonywane jest w ratach po zakończeniu inwestycji i uruchomieniu sprzedaży towarów i usług. Wysokość raty umorzenia odpowiada 20 proc. wartości przedłożonych przez kredytobiorcę w zapłaconych fakturach dokumentujących sprzedaż towarów i usług. **Umorzenie kredytu w danym roku nie może przekroczyć iloczynu liczby lat, które upłynęły od podpisania umowy kredytowej, i 10 proc. kwoty zobowiązania.**

Pomoc publiczna w formie umorzenia dla beneficjentów kredytu technologicznego udzielana jest w oparciu o wyłączenia grupowe z obowiązku notyfikacji pomocy publicznej dla mikro, małych i średnich przedsiębiorstw. **W przypadku dużych przedsiębiorstw wymagane jest uzyskanie notyfikacji indywidualnej w Komisji Europejskiej**, co wydłuża procedurę kredytową o około 120 dni i może wiązać się z dodatkowymi kosztami.

Kredyt technologiczny został włączony do działań Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka. Umożliwi to zasilanie Funduszu Kredytu Technologicznego z funduszy unijnych. Na tę formę wsparcia w latach 2007-2013 przewiduje się ok. 430 mln euro z funduszy strukturalnych.

Wg „Gazety Prawnej”